

Marion a Derek Meisterovi

Velké dračí závody

Ilustrovala
Marion Meister

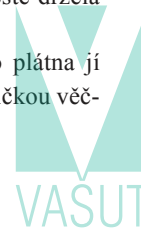
Bylo časně ráno a nad městečkem Grinfjördem dosud nevyšlo slunce. Kouř stoupal jen z několika málo komínů. Mezi hrázděnými domy s tmavými šindeli a vysokými cihlovými věžemi vládł pokoj a mír, na tržišti a na městských hradbách nebylo vidět ještě ani živáčka. I ptáci na obrovských stromech se teprve probouzeli. Skrývali se za rozplývající se mlhou, jež se zachytila v mohutných korunách. Obloha se oděla do purpurového šatu. Bylo ještě chladno, ale vše nasvědčovalo tomu, že z tohoto rána se zrodí překrásný letní den.

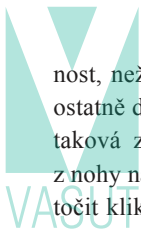
Yu Rothschildová poskakovala z nohy na nohu, neboť dlažba malého dvorku v sobě stále ještě držela noční chlad.

Byla bosá a do noční košilky z hrubého plátna jí zajížděl ranní vánek. Připadalo jí, že trvá celičkou věč-

5

nost, než vytáhne omlácené vědro ze studny. Nebylo ostatně divu, že jí to trvalo tak dlouho. Jestliže je vám taková zima, že musíte v jednom kuse poskakovat z nohy na nohu, potom samozřejmě nemůžete pořádně točit klikou. Yu si netrpělivě pohvizdovala, snažila se nemyšlet na studené nohy a zvedla vědro přes obrubu studny. Dneska spěchala, a proto neměla trpělivost na tak neskutečně nudné úkony, jako je natahování ponožek a obouvání bot.

Ponořila ruce do čiré, studené vody a namočila si rukávy noční košile. Hned nato si je už celkem zbytečně vyhrnula, jenže lajdácky, takže jí pořád sjížděly. Chlístla si do obličejě vodu, ale jen tak trochu, aby se neřeklo, a vyčistila si zuby. To musí pro dnešek stačit.

A už uháněla nazpátek přes dvorek do úzkého třípatrového domu, na jehož štítu se jako korouhvička otáčel železný drak. V běhu si ještě cípem košile utírala obličej. Tím se stalo, že zakopla a málem se přizabila.

Dveře za ní hlučně zacvakly do zámku a ona se řítíla chodbou k úzkým schůdkům, které vedly na půdu a zároveň do její komůrky.

Ve všem tom spěchu šlápla na model draka. Leknutím vyjekla, vytrhla si z chodidla dřevěné dračí kříd-

6

lo, zakopla o knihy a výkresy, které se jí válely před postelí, a po jedné noze proskákala světnicí.

V malé podkrovní světničce totiž panoval neuvěřitelný nepořádek, tady platily zákony Yu. Anebo spíš zákony zemské tíže. Kamkoli Yu šla, kdekoli se zastavila, lehla si nebo se posadila, tam jednoduše upouštěla věci na zem. A tak se na podlaze povalovaly šaty, které jí babička poslala vzdušnou poštou k narozeninám, nejmilejší, ale naprosto prošlapané vysoké boty, cvičná kožená šavle, několik ponožek, kterým se nechtělo do páru, a sbírka draků. Jednoho takového draka právě rozšlápla na placku.

Yu se na nepořádek zamyšleně zahleděla. Taky bych si jednou měla uklidit, pomyslela si. Dneska ale na nějaké uklízení není čas, usoudila nakonec. Kdepak! Dneska v žádném případě!

Oblíbený jezdecký oblek měla až překvapivě vzorně srovnaný na židli. Umaštěné kožené kalhoty, kazajku a úzký pletený opasek si připravila ještě večer, než si šla lehnout. Rovněž si sbalila obyčejný kožený batoh a postavila ho ke dveřím.

Rychle vklouzla do kalhot, natáhla si děravé ponožky a oblékla kazajku. Na některých místech byla kůže sedřená a tenká, ale o to jemnější a měkčí. Na opasek

7

si nasunula pouzdro s malou dýkou, potom si sedla na pelest a pustila se do obouvání vysokých bot. Aby se do nich dostala, musela se postavit a chvíli poskakovat.

Potom si na krk pověsila amulet, který zdědila po mamince Ariadně. Na okamžik se zahleděla na jemný, zdobený věneček ze stříbra. Byl do něj vsazen překrásný kámen mandlovitého tvaru, jehož barvy přecházely od rubínově červené do tmavomodré. Právě v této chvíli se v něm zachytilo jité světlo a tajuplně zářilo. Yu se přesvědčila, zda uzlík na kožené šňůrce drží, a potom si spokojeně zastrčila amulet pod kazajku. Teď už jen jezdecké rukavice. Ale kam jsem je zas dala? Ztracená práce! Tady někde přece musí být, myslala si. Kdepak je mám? Kdy jsem je naposled... No jasně! Určitě budou dole v tátově dílně.

V těžkých botách hlučně sešla po schůdcích a prohnala se kolem kuchyně do kovárny, která zabírala většinu přízemí. Oknem už vnikaly první sluneční paprsky a utápěly kovárnu ve zlatavém nádechu. Vedle vchodu, který vedl na ulici dlážděnou kočičími hlavami, se o zeď opírala železná kola. Na jednom trámu visely v bezvadném pořádku kleště a kladiva všech velikostí a tvarů. Na pracovním stole se vrstvil bedýnky s hřebíky různé délky a tloušťky.

V dílně bylo teplo, protože výheň stále ještě žhnula. Yu udeřil do nosu pach popela, kovu a ohně. Měla tuto výraznou vůni ráda. Sedávala tady často celé hodiny a sledovala tátu při práci, někdy mu i pomáhala. Rytmičné údery kladiva o rozpálené železo ji uklidňovaly. Tady v dílně se cítila doma a v bezpečí. Táta je ten nejlepší kovář ve městě, dost možná i v celém Grinfjördském údolí.

Sotva si to pomyslela, už se domem nesl jeho hlas: „Yu? To jsi ty? Yuuuu!“

Jak to že je už vzhůru? podivila se. To bude mrkat na drát, až zjistí, že jsem už oblečená!

Včera si s tátovou pomocí dodělala novou jezdeckou přilbu a připájela k ní dračí křídýlka. Potom společně opravili řídítka u kola. Kolo nebylo nic moc, sedlo mělo dřevěné, ale rám a dokonce i kola kovová.

Odsunula kolo stranou a smetla ze stolu několik svitek – byly to její vlastnoruční nákresy kola. Ale ani pod nimi rukavice nenašla. Zamyšleně si mnula bradu. Při opravě řídítek je přece měla na ruku a... No jasně!

Válely se ještě na kovadlině. Kůže solidních rukavic, které jí sahaly až k loktům, byla na mnoha místech propálená od jisker, neboť i když Yu bylo teprve dvánáct, už se uměla postavit ke kovadlině a bušit těžkým

kladivem do rozžhaveného železa. První kousek ukovávala v osmi: byla to malá, ale velice ostrá dýka, kterou ustavičně nosila na opasku.

Rychle sebrala rukavice. Konečně je v plné polní! Ani se nemohla dočkat. Tolik se na dnešek těšila, že se jí chtělo skákat a výskat radostí.

Znovu se rozběhla. Hlučně se řítila ke schodům, aby nahore sebrala batoh a... Ale vtom ji zadržela obrovská tlapa.

„Yusmay Henrietto Gerlindo! Děláš takový kravál, že vzbudíš všechny draky v okolí. Co u zamrzlé lopatky do kamen děláš tady dole tak brzo?“

„No... teda... Brýtro, tati. Jenom jsem hledala rukavice.“

Kdykoli ji táta oslovil celým jménem, znamenalo to, že se na ni hněvá. A taky že si Yu musí dát pozor. Táta si něco bručel a chvíli ji pozoroval.

Sören Rothschild byl statný a svalnatý chlap, tak silný, že dokázal házet celými kládami. Jenže dneska byl unavený. Unavený i na obyčejné nadávání.

„Takže jsi je našla,“ konstatoval a zazíval. „Když už jsme tedy vzhůru, existuje také cosi jako snídaně. Ale propána! Nedělej už takový pekelný kravál!“

Bambulka noční čepičky ho zašimrala na nose. Nevr-

le ji odhodil dozadu a promnul si oči. Pak se úzkou chodbou šoural do kuchyně. Yu se za ním dívala. Dlouhou noční košili zametal podlahu. Sören měl kovařinu rád, ale mnohem radši si koncem týdne přispal.

„Kdy už můžu vyrazit?“ zajímala se Yu a běžela za ním. Těžké boty se znovu rozdušaly na dřevěné podlaze.

„Propánakrále, Yu! To by to nešlo tišeji? Uvědom si, že je sobota ráno. Sobota! Už jsi mě vzbudila. To ti nestačí? To mě chceš ještě dovést k šilenství?“ křičel Sören a vmáčkl se do kuchyně. „Můžeš rovnou... A jdi tiše!“

Yu se s brumláním snažila jít za ním po špičkách, ale tenhle způsob chůze byl pro ni příliš nešikovný. „Ach, tati, na takovou blbost teď nemám čas. Já už vážně musím.“

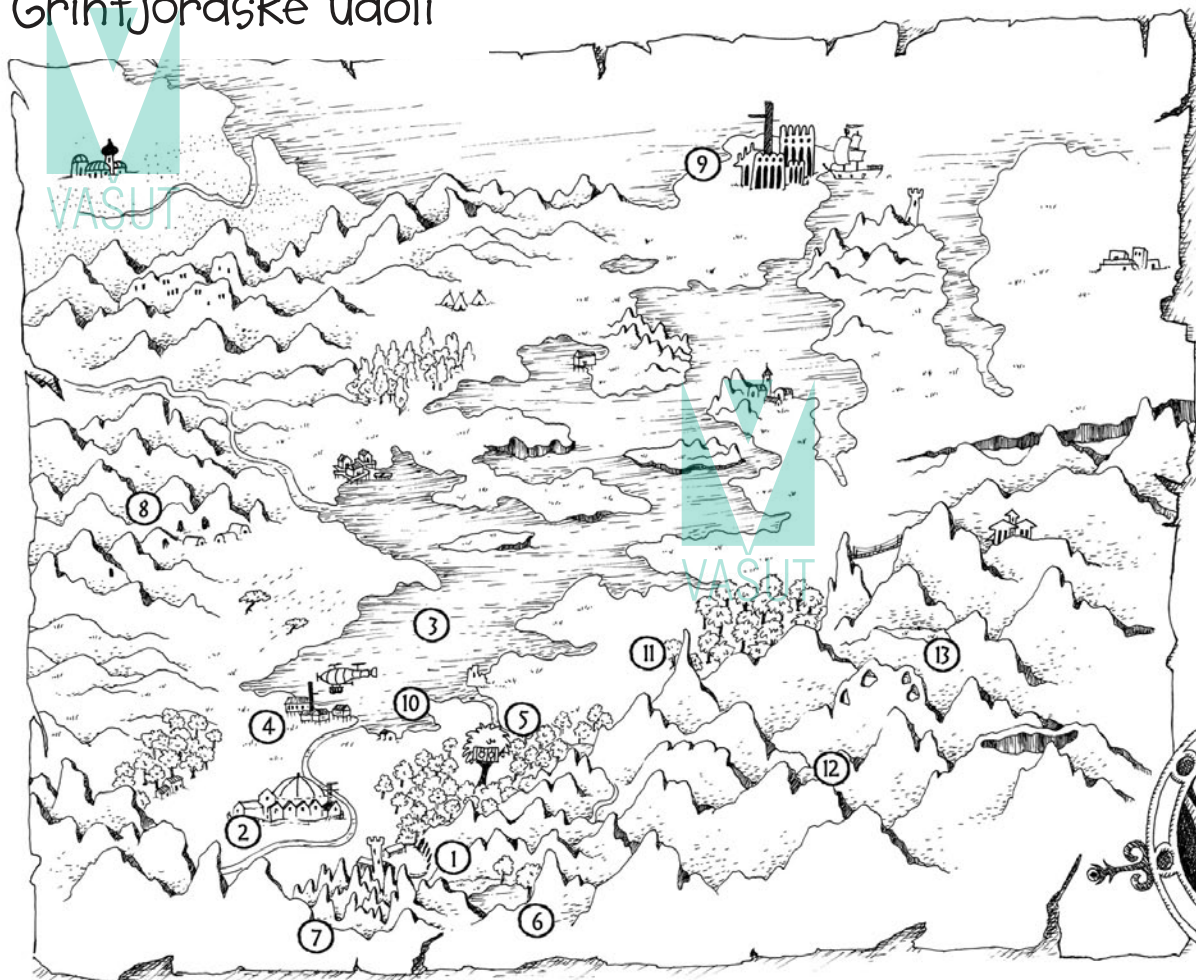
„Vůbec nic nemusíš. Ani slunce ještě nevyšlo.“ Zatočil v litinových kamnech. „Jestli něco opravdu musíš, pak posnídat.“

Sören Rothschild sebral z plotny pánev a připravil si vejce a slaninu. Potom si klekl a přiložil do kamen pár polen.

Táta má vlastně pravdu, uznala Yu v duchu, je příliš brzo. Kdybych přijela na Ohnivec už teď, všichni dra-

Grinfjördské údolí

- ① Statek Ohnivec
- ② Grinfjörd
- ③ Zrcadlové jezero
- ④ Jezernice
- ⑤ Bouda na stromě
- ⑥ Nihamské jezero
- ⑦ Skalní labyrint
- ⑧ Krandak
- ⑨ Irdefie
- ⑩ Hillerův statek
- ⑪ Mračná jehla
- ⑫ Vírový hřeben
- ⑬ Čtyřoké sedlo

